

תת"ע 8953/06/19 - נסאסרה זיאד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 8953-06-19 מדינת ישראל נ' זיאד
תיק חיצוני: 60151376435

כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי	בפני
נסאסרה זיאד	מהבקש
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 24.7.2019.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט המייחס לו עבירה של כניסה לדרך ברכב שמשקלו הכולל עולה על המותר בתמרוך 406 שהוצב במקום בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**").

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 24.7.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי ביקש שההזמנה לדין תשלח לכתובת משרדו של עורך דינו, שכן מעת לעת קיימות בעיות בחלוקת דברי דואר בפזורה הבדואית, אך מכתב כאמור לא הגיע בהתאם לבקשתו.

המבקש כפר במיוחס לו והוסיף כי אם עמדתו הייתה נשמעת מלכתחילה, קיים סיכוי סביר בהחלט כי תוצאת המשפט הייתה שונה.

טענות המשיבה

המשיבה טענה שההזמנה לדין נשלחה לכתובתו המעודכנת של המבקש במשרד הפנים, "אבו עוביידה 10, רהט" וכי אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש". לטענת המשיבה, בנסיבות אלו אין למבקש להלין אלא על עצמו.

המשיבה הוסיפה כי לפנים משורת הדין הסתפק בית המשפט בהשתתף הקנס המקורי שהוטל על הנאשם, כך שלא נגרם לו עיוות דין.

דין והכרעה

עמוד 1

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) נקבע :

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון שאותה ביקש לשלוח למשרדו של עורך דינו, ומשכך לא התייצב במועד בו נקבע.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו של המבקש וחזרה בציון הסיבה "לא נדרש". דהיינו, מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה. במצב מעין זה יחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת (חי') 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** מיום 7.5.17).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדיון אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא

קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.2018)).

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)).

כפירתו של המבקש במיוחד לו הינה כללית, לא מפרטת טענות ועובדות כלשהן ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסן ולהוכחתן.

חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל 26 הרשעות קודמות, ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' אלול תשע"ט, 01 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.